WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 20 listopada 2008 r.*

W sprawie C-1/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Landgericht Siegen (Niemcy) postanowieniem z dnia 29 listopada 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 stycznia 2007 r., w ramach postępowania karnego przeciwko

Frankowi Weberowi,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, J. Klučka, U. Lõhmus, P. Lindh i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: R. Grass,

* Język postępowania: niemiecki.

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu F. Webera przez W. Säftela, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu włoskiego przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato,

— w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandesa, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez G. Brauna i N. Yerrell, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1), zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 284, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą 91/439").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko F. Weberowi z powodu kierowania samochodem w dniu 6 stycznia 2006 r. na terytorium niemieckim bez posiadania wymaganego w tym celu prawa jazdy.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Na podstawie motywu pierwszego dyrektywy 91/439:

„[D]o celów wspólnej polityki transportowej i jako wkład do poprawy bezpieczeństwa drogowego, a także dla ułatwienia ruchu osób zamieszkałych w jednym z państw członkowskich innym niż to, w którym zdawały egzamin na prawo jazdy, pożądane jest, aby istniał jeden wzór krajowego prawa jazdy dla całej Wspólnoty, uznawany wzajemnie przez państwa członkowskie, bez potrzeby wymiany praw jazdy".

4 Motyw czwarty tej dyrektywy stanowi:

„[Z] przyczyn dotyczących bezpieczeństwa drogowego należy ustanowić minimalne wymagania dla wydawania prawa jazdy".

5 Ostatni motyw dyrektywy 91/439 stanowi:

„[P]onadto z powodów związanych z bezpieczeństwem drogowym i z ruchem państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania ich przepisów krajowych w sprawie cofnięcia, zawieszenia i unieważnienia praw jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium".

6 Artykuł 1 ust. 2 tej dyrektywy stanowi:

„Prawa jazdy wydane przez państwa członkowskie są wzajemnie uznawane".

7 Na podstawie art. 7 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 91/439 prawa jazdy są wydawane kandydatom, którzy spełniają następujące warunki:

„a) […] przeszli badania umiejętności i zachowania oraz badanie teoretyczne i […] odpowiadają normom medycznym, zgodnie z przepisami załączników II i III;

b) […] mają normalne miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego prawo jazdy albo […] mogą przedstawić zaświadczenie, że studiują w tym kraju od co najmniej sześciu miesięcy".

8 Zgodnie z art. 7 ust. 5 dyrektywy 91/439:

„Żadna osoba nie może posiadać praw jazdy wydanych przez więcej niż jedno państwo członkowskie".

9 Artykuł 8 ust. 2 i art. 8 ust. 4 akapit pierwszy tej dyrektywy przewidują:

„2. Z zastrzeżeniem przestrzegania zasady terytorialności prawa karnego i uregulowań prawnych dotyczących policji państwa członkowskie normalnego miejsca zamieszkania mogą stosować swoje przepisy krajowe dotyczące ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy posiadaczowi prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie oraz, w razie potrzeby, wymienić w tym celu to prawo jazdy.

[…]

4. Państwo członkowskie może odmówić uznania ważności jakiegokolwiek prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, która na terytorium poprzednio wymienionego państwa podlega jednemu ze środków, określonych w ust. 2".

Uregulowania krajowe

10 Paragraf 3 ust. 1 i 2 Straßenverkehrsgesetz (ustawy w sprawie ruchu drogowego), w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie przed sądem krajowym (BGBl. 2006 I, s. 1958, zwanej dalej „StVG"), przewiduje:

„1. Jeżeli osoba okaże się niezdolna do kierowania pojazdami, organ właściwy ds. wydawania praw jazdy jest zobowiązany do cofnięcia prawa jazdy. W przypadku zagranicznego prawa jazdy cofnięcie — również wtedy, gdy następuje na podstawie innych przepisów — ma skutek odmowy uznania prawa do korzystania z prawa jazdy w kraju. Paragraf 2 ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

2. Uprawnienie do kierowania wygasa z chwilą cofnięcia prawa jazdy. W przypadku zagranicznego prawa jazdy wygasa prawo do kierowania pojazdami na terytorium Niemiec […]".

11 Paragraf 21 ust. 1 StVG stanowi:

„1. Podlega karze pozbawienia wolności do roku lub grzywnie, kto:

1) kieruje pojazdem, mimo że nie posiada wymaganego w tym celu prawa jazdy lub obowiązuje go zakaz kierowania pojazdami na podstawie § 44 kodeksu karnego lub na podstawie § 25 niniejszej ustawy".

12 Paragraf 28 ust. 1, 4 i 5 Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnisverordnung) [rozporządzenia w sprawie dopuszczenia osób do ruchu drogowego (rozporządzenia w sprawie praw jazdy)] z dnia 18 sierpnia 1998 r. (BGBl. 1998 I, s. 2214, zwanego dalej „FeV"), w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia z dnia 14 czerwca 2006 r. (BGBl. 2006 I, s. 1329) stanowi:

„1. Posiadacze ważnego prawa jazdy [Unii Europejskiej] lub prawa jazdy wydanego w państwach [Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej »EOG«)], mający normalne miejsce zamieszkania w rozumieniu § 7 ust. 1 lub 2 w [Niemczech], mogą w zakresie swoich uprawnień — z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w ust. 2–4 — kierować pojazdami na terytorium Niemiec. Warunki dotyczące zagranicznych praw jazdy są także uznawane w Niemczech. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie również do tych praw jazdy, z wyjątkiem odmiennych postanowień.

[…]

4. Uprawnienie określone w ust. 1 nie dotyczy posiadaczy prawa jazdy [Unii] lub prawa jazdy wydanego w państwach EOG:

[…]

3) którym w Niemczech prawo jazdy zostało cofnięte tymczasowo lub ostatecznie na podstawie orzeczenia sądowego bądź pod rygorem natychmiastowej wykonalności lub ostatecznie na podstawie decyzji organu administracyjnego, którym ostatecznie odmówiono wydania prawa jazdy bądź którym prawo jazdy nie zostało cofnięte jedynie dlatego, że w międzyczasie zrezygnowali oni z jego uzyskania, […]

[…]

5. Po wydaniu decyzji określonych w ust. 4 pkt 3 i 4 prawo do korzystania z prawa jazdy [Unii] lub prawa jazdy wydanego w państwach EOG na terenie Niemiec, jest przyznawane na wniosek, gdy ustaną przyczyny jego cofnięcia lub zakazu ubiegania się o nie. […]".

13 Paragraf 46 ust. 1 FeV jest sformułowany następująco:

„Jeżeli okaże się, że posiadacz prawa jazdy jest niezdolny do kierowania pojazdami, organ właściwy ds. wydawania praw jazdy cofnie uprawnienie do kierowania. Ma to w szczególności zastosowanie w przypadku chorób lub ułomności w rozumieniu załączników 4, 5 i 6 bądź w przypadku ciężkich lub powtarzających się naruszeń kodeksu ruchu drogowego lub przepisów karnych, które wyłączają zdolność do kierowania pojazdami".

14 Paragraf 46 ust. 5 FeV stanowi:

„Uprawnienie do kierowania wygasa z powodu cofnięcia prawa jazdy. W przypadku zagranicznego prawa jazdy jego cofnięcie powoduje wygaśnięcie uprawnienia do kierowania pojazdami na terytorium kraju".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

15 W dniu 18 września 2004 r. zostało stwierdzone, że F. Weber, obywatel niemiecki zamieszkały w Niemczech, kierował samochodem pod wpływem substancji odurzających (marihuany i amfetaminy). Naruszenie to zostało ukarane grzywną oraz zawieszeniem niemieckiego prawa jazdy na okres jednego miesiąca decyzją Kreis Siegen-Wittgenstein z dnia 17 listopada 2004 r., która stała się ostateczna w dniu 4 grudnia 2004 r.

16 W dniu 18 listopada 2004 r. F. Weber otrzymał od urzędu miasta Karlovy Vary (Republika Czeska) prawo jazdy uprawniające do kierowania pojazdami kategorii A1, A, B i AM, ważne przez okres dziesięciu lat. To prawo jazdy zawierało wzmiankę o dacie złożenia egzaminu na prawo jazdy jako 16 listopada 2004 r.

17 W dniu 7 stycznia 2005 r. F. Weber został zawiadomiony przez Ordnungsamt Kreis Siegen-Wittgenstein, że z powodu naruszenia popełnionego w dniu 18 września 2004 r. zostało wobec niego wszczęte postępowanie w celu zbadania jego zdolności do kierowania pojazdami. F. Weber złożył swoje niemieckie prawo jazdy u właściwych organów administracyjnych w lutym 2005 r.

18 Decyzją z dnia 17 marca 2005 r., która stała się ostateczna w dniu 6 kwietnia 2005 r., Ordnungsamt Kreis Siegen-Wittgenstein cofnął F. Weberowi niemieckie prawo jazdy na podstawie § 3 ust. 1 StVG i § 46 ust. 1 FeV; cofnięcie obejmuje wygaśnięcie uprawnienia do kierowania pojazdami w Niemczech na podstawie § 3 ust. 2 StVG i § 46 ust. 5 zdanie drugie FeV.

19 Wyrokiem Amtsgericht Siegen z dnia 22 sierpnia 2006 r. F. Weber został skazany, na podstawie § 21 StVG, za kierowanie pojazdem bez prawa jazdy, które to naruszenie zostało stwierdzone podczas policyjnej kontroli w dniu 6 stycznia 2006 r.

20 F. Weber odwołał się od tego wyroku do Landgericht Siegen w celu uzyskania uniewinnienia na tej podstawie, że jako posiadacz czeskiego prawa jazdy był uprawniony do dalszego kierowania pojazdami na podstawie zasady wzajemnego uznawania praw jazdy wydanych w państwach członkowskich, wyrażonej w art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/439.

21 W tej sytuacji Landgericht Siegen postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy [91/439] należy interpretować w ten sposób, że zakazuje się państwu członkowskiemu odmówić na swym terytorium uprawnienia do kierowania pojazdami wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, i w związku z tym pozbawić ważności to prawo jazdy z tego względu, że jego posiadaczowi cofnięto uprawnienie do kierowania w pierwszym z wymienionych państw członkowskich po wydaniu mu w innym państwie członkowskim »drugiego« prawa jazdy Unii […], gdy cofnięcie uprawnienia do kierowania wynika ze zdarzenia/czynu zabronionego, które miało miejsce przed wydaniem prawa jazdy przez to inne państwo członkowskie?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

22 W swoim pytaniu prejudycjalnym sąd krajowy zasadniczo zmierza do ustalenia, czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie odmówiło na swoim terytorium uprawnienia do kierowania pojazdami wynikającego z prawa jazdy wystawionego przez inne państwo członkowskie i w związku z tym jego ważności, gdy jego posiadaczowi cofnięto uprawnienie do kierowania po wydaniu mu tego prawa jazdy jako sankcję za naruszenie stwierdzone przed tą datą.

23 F. Weber twierdzi przede wszystkim, powołując się na orzecznictwo Trybunału (postanowienia: z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-227/05 Halbritter, z dnia 28 września 2006 r. w sprawie C-340/05 Kremer), że państwo członkowskie może odmówić uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie tylko na podstawie zachowania, które nastąpiło po tym wydaniu.

24 Rząd włoski i Komisja Wspólnot Europejskich są natomiast zdania, że w sytuacji takiej jak przed sądem krajowym państwo członkowskie jest uprawnione do odmowy uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie także wtedy, gdy odmowa ta byłaby uzasadniona zachowaniem, które miało miejsce przed wydaniem tego prawa jazdy.

25 Rząd portugalski jest zdania, że przedmiotem art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 jest właśnie zapobieganie ryzykom wynikającym z zachowań osób, które w okresie podlegania środkowi tymczasowego zawieszenia prawa jazdy w jednym państwie członkowskim kierują się do innego państwa członkowskiego w celu uzyskania drugiego prawa jazdy, mimo że są przedmiotem postępowania badającego ich zdolność do kierowania, które mogłoby prowadzić do cofnięcia uprawnienia do kierowania.

26 Przede wszystkim należy przypomnieć, że ogólna zasada wzajemnego uznawania praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie wyrażona w art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/439 została wprowadzona w szczególności w celu ułatwienia ruchu osób zamieszkałych w państwie członkowskim innym niż to, w którym zdawały egzamin na prawo jazdy (zob. w szczególności wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-476/01 Kapper, Rec. s. I-5205, pkt 71, z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawach połączonych C-329/06 i C-343/06 Wiedemann i Funk, Zb.Orz. s. I-4635, pkt 49, w sprawach połączonych od C-334/06 do C-336/06 Zerche i in., Zb.Orz. s. I-4691, pkt 46).

27 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 1 ust. 2 przewiduje wzajemne uznawanie, bez jakichkolwiek formalności, praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie jasne i wyraźne zobowiązanie, które nie pozostawia żadnego zakresu uznania w odniesieniu do działań, które należy podjąć w celu zastosowania się do niego (zob. podobnie wyrok z dnia 29 października 1998 r. w sprawie C-230/97 Awoyemi, Rec. s. I-6781, pkt 41 i 42; ww. wyroki w sprawach: Kapper, pkt 45, Wiedemann i Funk, pkt 50, Zerche i in., pkt 47).

28 Jednakże art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 w określonych okolicznościach i w szczególności z powodów związanych z bezpieczeństwem drogowym pozwala państwom członkowskim na stosowanie ich przepisów krajowych w sprawie ograniczenia, zawieszenia, cofnięcia i unieważnienia prawa jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium oraz na odmowę uznania ważności prawa jazdy wydanego osobie w innym państwie członkowskim, wobec której zastosowano jeden z tych środków.

29 Trybunał kilkakrotnie przypominał w tym względzie, że art. 8 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 91/439 stanowi odstępstwo od ogólnej zasady wzajemnego uznawania praw jazdy, a zatem podlega ścisłej wykładni (zob. w szczególności ww. wyroki w sprawach: Wiedemann i Funk, pkt 60, Zerche i in., pkt 57).

30 Z wyjaśnień sądu krajowego wynika, że w dniu, w którym F. Weber uzyskał czeskie prawo jazdy, czyli 18 listopada 2004 r., podlegał on tymczasowemu zawieszeniu niemieckiego prawa jazdy orzeczonemu w dniu 17 listopada 2004 r. na okres jednego miesiąca, które stało się ostateczne w dniu 4 grudnia 2004 r. Po uzyskaniu czeskiego prawa jazdy w dniu 17 marca 2005 r. cofnięto mu uprawnienie do kierowania. Ponadto jest bezsporne, że okoliczności uzasadniające zarówno tymczasowe zawieszenie, jak i cofnięcie uprawnienia do kierowania wobec F. Webera zostały stwierdzone w dniu 18 września 2004 r., tj. przed datą wydania czeskiego prawa jazdy.

31 Nie można uznać, że dyrektywa 91/439 nakłada obowiązek uznania ważności prawa jazdy wydanego w takich okolicznościach.

32 Trybunał wprawdzie miał okazję stwierdzić, że państwo członkowskie może wykonywać uprawnienie przyznane w art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 do stosowania swoich przepisów krajowych dotyczących cofania prawa jazdy wobec posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie w szczególności tylko z powodu zachowania tego posiadacza po uzyskaniu tego prawa jazdy (zob. ww. wyroki w sprawach: Wiedemann i Funk, pkt 59, Zerche i in., pkt 56; ww. postanowienia w sprawach: Halbritter, pkt 38, Kremer, pkt 35).

33 Jednakże środek polegający na cofnięciu prawa jazdy wymierzony zainteresowanemu w sprawie, która doprowadziła do wydania ww. postanowienia w sprawie Kremer, nie był połączony z zakazem uzyskania nowego prawa jazdy. W sprawach, które doprowadziły do wydania innych orzeczeń wymienionych w punkcie poprzedzającym, środki polegające na tymczasowym zakazie uzyskania nowego prawa jazdy, z którymi były połączone środki polegające na cofnięciu, wszystkie wygasły w dniu jego wydania.

34 W świetle takich rozważań Trybunał stwierdził, że państwo członkowskie może wykonywać uprawnienie przewidziane w art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 jedynie z powodu zachowania zainteresowanego po uzyskaniu prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie. Przepis ten nie pozwala zatem państwu członkowskiemu normalnego miejsca zamieszkania odmówić uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie tylko na tej podstawie, że posiadaczowi tego prawa jazdy wcześniej odebrano poprzednie prawo jazdy w pierwszym państwie członkowskim (ww. wyroki w sprawach: Wiedemann i Funk, pkt 66, Zerche i in., pkt 63).

35 Całkiem odmiennie przedstawia się sytuacja przed sądem krajowym. Gdy F. Weber uzyskał czeskie prawo jazdy, zastosowano wobec niego środek przyjęty przez właściwe organy niemieckie polegający na tymczasowym zawieszeniu niemieckiego prawa jazdy. Ponadto po wydaniu czeskiego prawa jazdy zastosowano wobec niego środek polegający na cofnięciu uprawnienia do kierowania sankcjonujący te same okoliczności jak te, które uzasadniały środek polegający na tymczasowym zawieszeniu.

36 W takiej sytuacji należy uznać uprawnienie właściwych organów i sądów państwa członkowskiego do odmowy uznania ważności prawa jazdy uzyskanego w innym państwie członkowskim przez osobę podlegającą tymczasowemu zawieszeniu prawa jazdy w pierwszym państwie członkowskim na podstawie przepisów dyrektywy 91/439, a w szczególności jej art. 8 ust. 4, w sposób bezwzględny i ostateczny, jeżeli po środku polegającym na tymczasowym zawieszeniu następuje środek polegający na cofnięciu uprawnienia do kierowania sankcjonujący te same okoliczności (zob. podobnie postanowienie z dnia 3 lipca 2008 r. w sprawie C-225/07 Möginger, pkt 41). Okoliczność, że środek polegający na cofnięciu uprawnienia do kierowania został zarządzony po dniu wydania nowego prawa jazdy, jest w tym zakresie bez znaczenia, ponieważ przyczyny uzasadniające taki środek istniały już w tym samym dniu (zob. a contrario ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 74).

37 Jakakolwiek inna wykładnia pozbawiałaby wszelkiej treści uprawnienie państwa członkowskiego przewidziane w art. 8 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 91/439 do

odmowy uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, która na jego terytorium podlega środkowi polegającemu na cofnięciu uprawnienia do kierowania.

38 Zatem, jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 42 swojej opinii, tylko państwo członkowskie, na którego terytorium zostało popełnione naruszenie, ma kompetencję do usankcjonowania tego naruszenia, w razie potrzeby podejmując środek polegający na cofnięciu prawa jazdy lub cofnięciu uprawnienia do kierowania, połączony lub nie z okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy.

39 Zobowiązanie państwa członkowskiego do uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie na tej podstawie, że posiadacz tego prawa jazdy nie popełnił żadnego naruszenia na terytorium pierwszego państwa członkowskiego po tym wydaniu, mimo iż podlega on obowiązującemu środkowi polegającemu na cofnięciu uprawnienia do kierowania, uzasadnionemu okolicznościami, które miały miejsce przed tym wydaniem, zachęcałoby sprawców podlegających takiemu środkowi polegającemu na cofnięciu do niezwłocznego zwrócenia się do innego państwa członkowskiego w celu uniknięcia administracyjnych lub karnych konsekwencji tych naruszeń i ostatecznie zniszczyłoby zaufanie, na jakim opiera się system wzajemnego uznawania praw jazdy.

40 Ponadto, jak podkreśliła Komisja w uwagach na piśmie, w sytuacji takiej jak przed sądem krajowym uznanie ważności prawa jazdy wydanego F. Weberowi przez organy czeskie, mimo że w dniu wydania tego prawa jazdy nadal był on posiadaczem niemieckiego prawa jazdy, godziłoby zarówno w ducha dyrektywy 91/439, jak i literę jej art. 7 ust. 5, według którego żadna osoba nie może posiadać praw jazdy wydanych przez więcej niż jedno państwo członkowskie.

41 Zatem na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie odmówiło na swym terytorium uznania uprawnienia do kierowania pojazdami wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, wobec której na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu uprawnienia do kierowania, mimo że

został on zarządzony po wydaniu tego prawa jazdy, jeżeli to ostatnie prawo jazdy zostało uzyskane w okresie obowiązywania środka polegającego na zawieszeniu prawa jazdy wydanego w pierwszym państwie członkowskim i zarówno ten środek, jak i to cofnięcie są uzasadnione przyczynami istniejącymi w dniu wydania drugiego prawa jazdy.

W przedmiocie kosztów

42 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie odmówiło na swym terytorium uznania uprawnienia do kierowania pojazdami wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, wobec której na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu uprawnienia do kierowania, mimo że został on zarządzony po wydaniu tego prawa jazdy, jeżeli to ostatnie prawo jazdy zostało uzyskane w okresie obowiązywania środka polegającego na zawieszeniu prawa jazdy wydanego w pierwszym państwie członkowskim i zarówno ten środek, jak i to cofnięcie są uzasadnione przyczynami istniejącymi w dniu wydania drugiego prawa jazdy.

Podpisy